

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. София, 09.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 10.10.2012 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело
номер **5421** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се
произнесе взе предвид следното:

9

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК, вр. чл. 129, ал. 7 от ДОПК.
Образувано е по жалба от М. ДД, регистрирано в Р. С. с адрес на управление
[населено място], ул. „D. С.” 107, като предмет на съдебен контрол за
законосъобразност е акт за прихващане или възстановяване № 1169134/27.01.2012 г.,
издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. В жалбата се излагат подробни
мотиви за незаконосъобразността на обжалвания акт. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП изразява становище за
неоснователност на жалбата. В становището не се излагат съображения, различни от
изложените в решението на решаващия административен орган. Претендира
юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото
доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 27.09.2011 г. М. ДД
регистрирано в Р. С. с адрес на управление [населено място], ул. „D. С.” 107 е подало
искане за възстановяване на ДДС по реда на Наредба № Н-9 от 16.12.2009 г. за
възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица,
неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава -

членка на Европейския съюз. Искането е било регистрирано с реф. № SI 20100000011538/27.09.2011 г. и е за възстановяване на ДДС за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г. в размер на 102 208, 43 лв. по издадени на словенското дружество фактура № 5 302/28.06.2010 г. с ДДС в размер на 136, 90 лв. от K&K E. L., фактура № 1077/01.06.2010 г. с ДДС в размер на 580 лв., издадена от I. OOD, фактура № 20000000140/27.10.2010 г. с ДДС в размер на 51829, 49 лв., издадена от BG M. G. EOOD, фактура № 30000000142/11.10.2010 г. с ДДС в размер а 26696, 69 лв., издадена от BG M. G. EOOD, фактура № 40000000143/01.12.2010 г. с ДДС в размер на 22965, 35 лв., издадена от BG M. G. EOOD. С резолюция за извършване на проверка № 1169134/07.12.2011 г. е възложена проверка на словенското дружество за установяване на сумите за възстановяване по направеното искане. В резултат на извършената проверка е съставен обжалваният в производството пред настоящата инстанция акт за прихващане или възстановяване. В хода на проверката е било установено, че словенското дружество е възложило извършването на услуги на [фирма] по силата на сключен договор, подписан от словенското дружество на 30.10.2007 г. Съгласно чл. 1 от договора [фирма] в качеството на изпълнител се задължава да извърши услуги по общо консултиране, услуги за получаване на площи за търговия с храни на дребно, чрез договори за наем или покупка и услуги по придобиване на съществуващи български търговци с храни на дребно. На 02.03.2009 г. между двете дружества е подписан анекс, като е разширен обхвата на възложените услуги, като е включено и намиране на строителни площадки и складови помещения, чрез подпомагане и придобиване на складови площи. От договора и анекса към него се установява, че е договорено извършването на услуги за градове в Б., за които словенското дружество има интерес. Като такива са посочени С., П., С. З., Р., В., Б.. В изпълнение на договора и сключения към него анекс от българското дружество са били издадени посочените по-горе фактури с начислен ДДС в общ размер на 101 491, 53 лв. С искането за възстановяване на ДДС словенското дружество е претендирало и възстановяване на платен ДДС по издадените фактури от [фирма] и [фирма].

От събраните по делото доказателства се установява също така, а и това е обстоятелство, което не се оспорва от жалбоподателя, че словенското дружество е осъществило намеренията си за инвестиции в Б., като са открити хипермаркети „Рода” на територията на страната. В тази връзка през януари 2008 г. е регистрирано [фирма], дъщерно дружество на словенското дружество. При така установените факти органите по приходите са приели, че словенското дружество към датата на подаване на искането за възстановяване на ДДС (27.09.2011 г.) е имало постоянен обект на територията на Р. Б.. Органите по приходите са направили извода, че словенското дружество не отговаря на предпоставките по чл. 2, т. 1 от Наредба № Н-9 от 16.12.2009 г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз, тъй като за периода на възстановяване, който период е 01.01.2010 г. 31.12.2010 г. е имало постоянен обект на територията на Р. Б..

Осъществено е обжалването по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП е потвърдил акта за прихващане или възстановяване, като е изложил и допълнително основание за отказа, а именно, че не е налице условието по чл. 3, ал. 2 от наредбата, а именно стоките и услугите да се използват за доставки с място на изпълнение извън

територията на страната.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

Фактическата обстановка правилно е установена както от органа по приходите, така и от решаващия административен орган и спор между страните по отношение на установените обстоятелства, така както същите са установени от решаващия административен орган не съществува. Спорът между страните е правен и е свързан с изпълнението на предпоставките за възстановяване на ДДС по реда на чл. 2 и на чл. 3, ал. 2 от Наредба № Н-9 от 16.12.2009 г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз.

С оглед съдържанието на посочените разпоредби спорът между страните е относно обстоятелството дали дружеството жалбоподател за периода, за който искане възстановяване на ДДС, а именно 01.01.2010 г. – 31.12.2010 г. има постоянен обект на територията на страната и дали стоките и услугите се използват за доставки с място на изпълнение извън територията на страната.

С оглед на съдържанието на констатациите в акта за прихващане и/или възстановяване и на тези, съдържащи се в решението на решаващия административен орган наличието на постоянен обект на територията на страната ни е свързано с обстоятелството, че през 2008 г. на територията на Р. Б. е регистрирано [фирма] – дъщерно дружество на словенското дружество, както и с обстоятелството, че за периода след 01.01.2008 г. на територията на страната ни са открити няколко хипермаркета Рода, собственост на [фирма]. В тази връзка от страна на органа по приходите е направен извода, че хипермаркети „Рода” представляват обекти на словенското дружество, доколкото същото черпи цялата икономическа изгода от тях като същите са 100% собственик на [фирма], дъщерно дружество на словенското дружество. Правният спор между страните е относно приложимостта на чл. 2 и чл. 3, ал. 2 от Наредба № Н-9 от 16.12.2009 г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз. Условието и редът за възстановяване на начислен данък върху добавената стойност на данъчно задължени лица, установени и регистрирани за целите на данък върху добавената стойност в друга държава - членка на Европейския съюз, за закупени от тях стоки, получени услуги и осъществен внос на територията на страната се регламентират в Наредба № Н-9 от 16.12.2009 г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз.

Съгласно чл. 2 от наредбата данък върху добавената стойност по реда на тази наредба се възстановява на данъчно задължено лице, неустановено в страната, което отговаря на посочени в същия текст условия. Условието са три и се изисква тяхното едновременно наличие, а именно данъчнозадълженото лице, неустановено на територията на страната, за периода на възстановяване (в процесния случай това е периода 01.01.2010 г. – 31.12.2010 г.) да не е имало седалище, адрес на управление

или постоянен обект, или при липса на такива - постоянен адрес или обичайно пребиваване на територията на страната, това лице за периода на възстановяване да не е извършвало доставки с място на изпълнение на територията на страната с изключение на доставки, облагаеми с нулева ставка, транспортни услуги и спомагателни услуги за тях, и/или доставки, за които получателят е лице - платец на данъка съгласно [чл. 82, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност](#) и лицето да е регистрирано за целите на данък върху добавената стойност в държавата членка, в която е установено. Посочените изисквания са в пълно съответствие с чл. 3, б. „а” и б. „б” от Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 г. за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност, предвидено в директива 2006/112/ЕО, на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава-членка. Това, по което не спорят страните е само по отношение на третото условие, а именно, че лицето е регистрирано за целите на данък върху добавената стойност в държавата членка, в която е установено, а именно в Р. С.. Следователно, подлежи на изследване обстоятелството дали може да се приеме, че словенското дружество притежава постоянен обект на територията на страната ни и дали това словенското дружество за периода на възстановяване е извършвало доставки с място на изпълнение на територията на страната с изключение на доставки, облагаеми с нулева ставка, транспортни услуги и спомагателни услуги за тях, и/или доставки, за които получателят е лице - платец на данъка съгласно [чл. 82, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност](#).

Приложимата легална дефиниция на понятието постоянен обект се съдържа в § 1, т. 10 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС и в регламент за изпълнение на (ЕС) № 282/2011 г. на Съвета от 15 март 2011 г за установяване на мерки за прилагане на директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност.

Съгласно § 1, т. 10 от допълнителните разпоредби на ЗДДС „постоянен обект” е търговско представителство, клон, офис, кантора, ателие, завод, работилница (фабрика), магазин, склад за търговия, сервиз, монтажен обект, строителна площадка, мина, кариера, сонда, петролен или газов кладенец, извор или други подобни, целящи извличане на природни ресурси, определено помещение (собствено, наето или ползвано на друго основание) или друго място, чрез което едно лице извършва цялостно или частично икономическа дейност на територията на една страна. За целите на прилагането на чл. 44 от Директива 2006/112/ЕО, съгласно регламент за изпълнение на (ЕС) № 282/2011 г. на Съвета от 15 март 2011 г за установяване на мерки за прилагане на директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност, „постоянен обект” е всеки обект, различен от мястото на установяване на стопанска дейност по чл. 10 от настоящия регламент, който се характеризира с достатъчно равнище на постоянство и има подходяща структура от гледна точка на човешките и техническите ресурси, за да може да получава и ползва услугите, доставени за собствените нужди на този обект. Съгласно установената съдебна практика на Съда на ЕС в областта на ДДС понятието „постоянен обект” изисква трайното наличие най-малко на човешки ресурси и на техническо оборудване, които са необходими за доставката на определени

услуги (в този смисъл решение от 4 юли 1985 г. по дело В., решение по дело D. и решение от 17 юли 1997 г. по дело A. L.). Следователно посоченото понятие предполага достатъчна степен на постоянност и наличие на подходяща структура от гледна точка на човешки ресурси и техническо оборудване, което да позволява самостоятелно извършване на доставки на съответните услуги. Анализът на чл. 2 от наредбата и на чл. 3 от директивата предвижда, че правото на възстановяване на ДДС е изключено, когато заявителят разполага в държавата членка по възстановяване с постоянен обект, отличаващ се с определена стабилност. В процесния случай словенското дружество има постоянен обект на територията на страната ни. Същото, за периода, за който се иска възстановяването на ДДС е регистрирало на територията на Р. Б. свое дъщерно дружество [фирма], което е собственик на хипермаркетите Рода, открити на територията на Р. Б., което дружество, както и откритите хипермаркети предполагат несъмнено наличието на човешки ресурси и техническо оборудване, което да позволява самостоятелно извършване на доставки на съответните услуги. В тази връзка принципът е, че наличието на постоянен обект на територията на страната ни, от който се осъществяват търговските сделки изключва правото на възстановяване на ДДС на лицето. В тази връзка следва да посочи и решение на съда на Европейския съюз по делото D. (т. 26-29), в което съдът дори приема, че дъщерно дружество, което разполага с технически средства и персонал, осъществяващо единствено обслужващи дружеството му майка дейности представлява постоянен обект на последното в държавата членка, в която се намира това дъщерно дружество. Независимо от съществуването на посоченото решение с оглед на приложимата правна уредба следва да се направи извода, че самото съществуване само и единствено на постоянен обект в държавата, в която се претендира възстановяването на ДДС не е изключващо условие за правото на възстановяване. В тази връзка следва да се посочи, че както чл. 3, б. „а” от директивата, така и разпоредбите по чл. 2 от наредбата, изключващи правото на възстановяване на ДДС включват две кумулативни условия – от една страна наличието на постоянен обект и от друга страна – осъществяването от този обект на търговски сделки. Следователно, анализът както на чл. 2 от наредбата, така и на чл. 3 от директивата изискват, за да изключат правото на възстановяване на ДДС не само наличието на постоянен обект, но и обстоятелството от този обект да са осъществявани последващи облагаеми сделки в държавата членка по възстановяване. Това е необходимото обстоятелство, за да се изключи правото на възстановяване на ДДС платен по получени доставки в спомената държава във връзка с придобивните сделки с предмет стоки или услуги, осъществени в нея. В тази връзка следва несъмнения извод, че понятието постоянен обект следва да се тълкува във връзка с наличието на действително осъществени облагаеми сделки с цел определяне на мястото на облагането им. В тази връзка следва да се посочи, че в решение от 16 юли 2009 г. по дело Комисия срещу Италия (C-244/2008, точки 31 и 32)

съдът постановява, че изразът постоянен обект, от който се осъществяват търговските сделки, съдържащ се в чл. 3, б. „а” от директива 2008/9 трябва да се тълкува, като за чуждестранно данъчнозадължено лице се счита това лице, което няма постоянен обект, осъществяващ като цяло облагаеми сделки. Наличието на активни операции в съответната държава членка в този смисъл представлява определящ фактор за изключване на прилагането на директивата, съответно за отказ за правото на възстановяване на ДДС. Съдът посочва също така, че понятието търговски сделки, използвано в словосъчетанието, от който се осъществяват търговските сделки може да се отнася единствено за извършени доставки. Следователно, за целите на изключване на правото на възстановяване на ДДС трябва да се установи действителното осъществяване на облагаеми сделки от постоянния обект в държавата на подаване на искането за възстановяване, а не само възможността на този обект да осъществява такива сделки. В тази връзка следва да се съобрази и решение на съда от 25 октомври 2012 г. по съединени дела C-318/11 и C-319/11 на съда на ЕС, в което изрично се посочва, че за задължено по данъка върху добавената стойност лице, установено в държава членка, което осъществява в друга държава-членка единствено технически изпитвания или изследователски дейности, но не и облагаеми сделки, не може да се счита, че в тази друга държава-членка разполага с постоянен обект, от който се осъществяват търговските сделки. Изводите, съдържащи се в мотивите на посоченото решение, съотнесени към осъществилите се факти по настоящото съдебно производство установяват съществено различие и то не само доколкото създадено дъщерно дружество на словенското дружество не осъществява само технически изпитвания или пък изследователски дейности, а защото словенското дружество чрез създаденото свое дъщерно дружество [фирма], чиято собственост са хипермаркетите „Рода” осъществява именно чрез този постоянен обект облагаеми сделки. След анализ на посочените правни разпоредби и при установената фактическа обстановка, а именно при установеното създаване от словенското дружество на територията на Р. Б. на дъщерно дружество [фирма], което осъществява чрез своята собственост - хипермаркетите Рода облагаеми сделки и при наличието на сключен договор между словенското дружество и [фирма], съгласно който българското дружество в качеството на изпълнител се задължава да извърши услуги по общо консултиране, услуги за получаване на площи за търговия с храни на дребно, чрез договори за наем или покупка и услуги по придобиване на съществуващи български търговци с храни на дребно и като се съобрази и сключения анекс от 2009 г. подписан между двете търговски дружества се установява по несъмнен начин изпълнението и на двете кумулативни изисквания по чл. 2 от наредбата, за да се откаже правото на възстановяване на ДДС на словенското дружество – а именно, не само наличието на постоянен обект, но и обстоятелството, че от този обект са осъществявани последващи облагаеми сделки в държавата членка по възстановяване. Следователно е налице постоянен обект на словенското търговско дружество, от който

постоянен обект са извършвани облагаеми търговски сделки. Обстоятелството, че именно от този постоянен обект са били извършвани облагаеми сделки може да се приеме, че не се оспорва от жалбоподателя, доколкото изрично в жалбата е посочено, че изпълнител на облагаемите доставки с място на изпълнение на територията на страната е дъщерното дружество на словенското дружество, а именно [фирма]. В тази връзка следва изрично да се посочи, че чл. 3, б. „а” от директива 2008/9 изрично подчинява правото на възстановяване на ДДС на отсъствието на доставка на стоки и услуги, за които се смята, че са доставени в държавата-членка по възстановяване, когато данъчнозадълженото лице не е имало в тази държава място на стопанска дейност или постоянен обект, от който се осъществяват търговските сделки. Следователно, действителното осъществяване на облагаеми сделки в държавата членка по възстановяване в този смисъл е общо условие за изключване на правото на възстановяване, независимо дали данъчнозадълженото лице е имало или пък не постоянен обект в тази държава (държавата на възстановяване).

Доколкото с решението си решаващият административен орган е въвел още едно основание за отказ за възстановяване на ДДС и доколкото в тази насока се съдържат и оплаквания в жалбата и в представените по делото писени бележки то жалбоподателя настоящата съдебна инстанция дължи произнасяне и по въпроса относно наличието на предпоставките, обуславящи приложимостта на чл. 3, ал. 2 от Наредбата. Съгласно посочения текст правото на възстановяване по ал. 1 е налице, когато стоките и услугите се използват за доставки с място на изпълнение извън територията на страната, които биха дали право на приспадане на данъчен кредит съгласно [глава седма "Данъчен кредит" от Закона за данък върху добавената стойност](#), ако мястото на изпълнение беше на територията на страната, както и за доставките с място на изпълнение на територията на страната по [чл. 2, т. 2](#). От страна на решаващия административен орган е направен извода, че услугите, предмет на процесните фактури не са били използвани от задълженото лице (словенското дружество) за доставки с място на изпълнение извън страната, а само за такива, които същото извършва на територията на Р. Б.. Оплакванията, съдържащи се в жалбата са обосновани с обстоятелството, че покупките по процесните фактури са били предназначени за общите бизнес цели на словенското дружество, без да бъдат обвързани с конкретни продажби, извършвани от него. От събраните по делото доказателства, обаче не се установява по никакъв начин, че покупките, предмет на процесните фактури са били предназначени за общите бизнес цели на словенското дружество. Напротив, от съдържанието на сключените договори с българските доставчици следва несъмнения извод, че същите са били свързани с инвестиционната дейност на словенското дружество в Р. Б., която инвестиционна дейност се е изразила в създаването на българско дъщерно дружество, което от своя страна е станало собственик на хипермаркетите „Рода”. От събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че издадените фактури от [фирма] са във връзка с

осъществени услуги за подпомагане и съдействие за изграждане на хипермаркети на територията на Р. Б.. В сключения договор между словенското дружество и [фирма] конкретно са посочени съответните градове в страната ни за които са оказани услуги от това естество. Наименованието на самия договор е договор за услуги по развитие на търговия на дребно на българския пазар. Съгласно чл. 3 от договора словенското дружество има интерес да развие в градовете, представляващи интерес бизнеса за продажба на дребно на стоки за бързо хранене, има интерес да развие своя бизнес с търговия с храни на дребно посредством мрежа от хипермаркети, съгласно чл. 4 от договора словенското дружество възнамерява да открие не по-малко от 5 хипермаркета в градовете, представляващи интерес до 31.12.2009 г. и да открие не по-малко от 5 допълнителни хипермаркета в градовете, представляващи интерес до 31.12.2010 г. От събраните по делото доказателство се установява, както се посочи и по-горе, че процесните фактури са издадени по доставки, които са свързани с инвестиционната дейност на словенското дружество в Р. Б., която инвестиционна дейност се е изразила в създаването на българско дъщерно дружество, което от своя страна е станало собственик на хипермаркетите „Рода”. В тази връзка предвид и обстоятелството, че по този начин услугите и доставките по процесните фактури са били използвани за доставки с място на изпълнение на територията на Р. Б. остава недоказано обстоятелството, че същите са използвани за доставки с място на изпълнение извън територията на страните или пък, че са предназначени за общите бизнес цели на словенското дружество, без да бъдат обвързани с конкретни продажби, извършвани от него. В тази връзка, действително съгласно посоченото решение на Съда на ЕС по делото М. В. наличието на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи правото на приспадане на ДДС е по принцип необходимо, за да се признае на данъчнозадълженото лице право на приспадане на ДДС, начислен върху получената доставка, както и да се определи обхватът на това право. Действително също така съобразно мотивите, съдържащи се в решение на съда на ЕС по делото М. В. и в решение на съда на ЕС по делото К. е прието, че е налице право на приспадане в полза на данъчнозадълженото лице при липса на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, когато разходите за въпросните услуги са част от общите разходи на това лице и като такива представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя. В тази връзка и в мотивите на посочените две решения се приема, че разходи от този вид имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице. В тази връзка и с оглед на мотивите, съдържащи се в посочените решения следва да се определи дали разходите по процесните фактури представляват общи разходи, които имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на словенското дружество само поради обстоятелството, че същите са свързани

включително и със създаването на дъщерното търговско дружество, което е създадено и е собственост на словенското дружество. Само това обстоятелство, обаче не е достатъчно, за да се установи наличието на пряка и непосредствена връзка между направените от словенското дружество разходи по процесните фактури, документиращи извършени в негова полза доставки и неговата икономическа дейност като цяло. Не може да се приеме, че свързаните с тези услуги разходи са били направени за нуждите и с оглед на облагаемата дейност на словенското дружество. Същите нямат пряка и непосредствена връзка с дейността му, тъй като и тя не е единствената причина да бъдат извършени. Следва освен това изрично да се посочи, че настоящият правен спор се отличава съществено дори и с оглед на фактите от спора по делото К.. Разходите за консултации, за които е ставало въпрос в това дело и за които съдът на ЕС приема в т. 36 от решението си, че представляват общи разходи, имащи пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото дружество са свързани с издаване на акции с цел увеличаване на финансовите му средства в полза на тази дейност.

В съответствие с изложеното, правилно ревизиращите органи са отказали правото на възстановяване на ДДС в посочения размер.

Доколкото, съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, за неуредените с този кодекс случаи, се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс, то съдът на основание чл. 168, ал. 1 от АПК е длъжен да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146, като по отношение на нищожността, съгласно чл. 168, ал. 2 съдът я обявява, дори да липсва искане за това. От събраните по делото доказателства се установява, че актът за прихващане и/или възстановяване е издаден от компетентен орган.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, съдът намира, че в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 2494, 17 лв.

С оглед на качеството на осъществената от ответника защита посоченият размер е прекомерен, но предвид обстоятелството, че се определя като минимален съобразно разпоредбите на наредбата, неговият размер не може да бъде намален.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. ДД, регистрирано в Р. С. с адрес на управление

[населено място], ул. „D. С.” 107, като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е акт за прихващане или възстановяване № 1169134/27.01.2012 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА М. ДД, регистрирано в Р. С. с адрес на управление [населено място], ул. „D. С.” 107 да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 2494, 17 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: